

ONDŘEJ PŘIBYL

An illustration of a young man and woman sitting on a dark, jagged rock against a sunset sky. The man, with white and black hair and large white wings, sits behind the woman. The woman has long brown hair and a red flower in it. To the right, a dark, tentacle-like winged figure is visible. A bright star is in the top right corner.

PŘITAŽLIVOST
V NICOTĚ

● — pointa

Přitažlivost v nicotě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Příbyl
Přitažlivost v nicotě – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ONDŘEJ PŘIBYL

PŘITAŽLIVOST V NICOTĚ

2026

● ■ pointa

Text © Ondřej Příbyl, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5211-0

ISBN e-knihy 978-80-267-5315-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5323-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-5324-7 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

I. kapitola

Bea, která nyní chodí do čtvrtého ročníku střední školy, se probudila do krásného středečního rána. S ještě ospalýma očima roztáhla rolety a slunce ji natolik ozářilo, až skoro upadla. Bylo krásně teplo. Obloha byla bez jediného mráčku a všude poletovali ptáčci. Hned jí to vykouzlilo úsměv na tváři. Když se trochu víc vyklonila z okna, uviděla dole na chodníku čekat spolužačku, která ji vždy doprovází do školy. Nina je nejlepší kamarádka Bey už od začátku střední školy. Nikdo by ale do nich neřekl, že zrovna ony dvě by mohly být nejlepší kamarádky, jelikož jsou velmi odlišné. Nina se nejraději obléká do černé, má krásné hnědé oči, černé havraní vlasy a žije podle svého, zatímco Bea je úplně jiná. Vyniká krásnýma velkýma zelenýma očima, dlouhými světle hnědými vlasy a srdcem na správném místě. Je na světě pro všechny.

„Ahoj, prosím, počkej na mě chvíli, zrovna jsem se probudila,“ křičí Bea z otevřeného okna na Ninu. Hned se rozeběhla k šatníku, aby si mohla vzít svoji školní uniformu. Navlékla tedy na sebe nejdřív silonky a černou sukni nad kolena a červenobílou košili. Jelikož chodí na prestižní soukromou školu, tak nošení školní uniformy je základem. Vzala si tašku a už chtěla odejít, když v tom si uvědomila, že zapoměla jeden sešit. Vrátila se tedy do pokoje a začala prohledávat všechny skříně, poličky i šuplíky, ale nemohla ho nikde najít.

Sakra, kde může být? pomyslela si. Hledala ještě chvíli, ale marně. Po chvilce to vzdala a rozhodla se, že už

půjdou do školy, protože by mohly přijít pozdě. V ten okamžik uviděla na horní desce jedné komody sešit, který celou dobu hledala. *Jé, tady je, divím se, že jsem ho tu neviděla hned. Jsem úplně slepá.*

Po několika minutách vyběhla ven, objala se s Ninou a šly společně do školy. Bea sice trochu zaspala, a do toho všeho ještě hledala sešit, ale jelikož má školu téměř za rohem, tak to vůbec nevadilo. Míjely jeden vchod za druhým, až dorazily na konec ulice a musely přejít přes silnici. Jenže než k ní stihly dojít, tak se na semaforu rozsvítila červená a musely čekat.

„Sakra, zrovna když spěcháme, tak nám musí skočit červená.“

Než Bea domluvila, barva na semaforu se přepnula na zelenou.

„To bylo rychlý, asi máme fakt štěstí,“ odpověděla Nina.

Díky tomu dorazily do školy ještě před zvoněním.

Škola před nedávnem prošla velkou rekonstrukcí, takže zvenku teď vypadá velmi čistě a nově. Díky slunci, které zářilo opravdu silně, krásně vyniká, skoro až svítí, nová bílá omítka.

„Moc hezká budova, člověk se možná díky tomu bude někdy do školy i těšit,“ řekla Nina a obě se začaly hlasitě smát.

Po příchodu do třídy se pozdravily se všemi spolužáky a usedly společně do zadní lavice, ve které sedí už od prváku. I když Bea není extrovert a nerada vyčnívá, tak ji stejně mají ve třídě rádi. Je vždy ochotná a schopná pomoci všem těm, kteří to potřebují, je totiž premiantkou třídy. Dnes ještě předtím, než začala vyučovací hodina, pomohla několika spolužákům s domácím úkolem.

Asi v půlce hodiny si Nina všimla, že se Bee asi něco

stalo. Byla najednou nějaká skleslá, dívala se do prázdného sešitu a nevěnovala pozornost výkladu.

„Beo, je ti něco? Takovou náladu jsi ráno neměla,“ zeptala se Nina ustaraně.

Bea se na ni otočila a nejistě se rozpovídala:

„Víš, poslední dobou se mi docela často dějí dost zvláštní věci. Například, když nemůžu něco najít, tak to po nějaký době najdu na místě, kde si jsem určitě jistá, že jsem hledala a nebylo to tam, nebo mi přijde, že se občas věci posunou někam jinam, než kam jsem je sama položila. A do toho se mi stále opakuje takový divný, stejný sen.“

Nina se na ni s trochu zamyšleným pohledem podívala a nevěděla, co jí má říct. Nakonec ji alespoň uklidnila v tom, že za ty věci, které se údajně pohybují, může určitě její zapomnětlivost. Každopádně Nina nevěděla, co myslela tím opakujícím se snem, tak se na něj zeptala.

„Často se mi zdá, že jsem v tmavé místnosti s nějakým klukem. Nemluví na mě, jen mě z dálky pozoruje. Asi bude přibližně starý jako já, nebo alespoň podle jeho siluety se mi tak zdá. Nejděsivější na tom je, že má křídla. V jednom snu jsem viděla, že je má z peří, jako anděl, ale podruhé byly pouze z kostí. Víc si nevybavuji, protože tam byla hustá tma a on byl docela daleko,“ odpověděla.

Nina se na chvíli zarazila a po chvíli začala vtípkovat, že kluk může být nějaký její nápadník. Když si ale všimla, že Bea se jejím vtípkům nesměje, tak toho radši nechala.

Na konci hodiny už bylo na Bee vidět, že je zase v dobré náladě. Nina do ní šťouchla a chtěla jí navrhnout, že by mohly jít přes přestávku ven na sluníčko,

když je dnes tak hezky. Než se na cokoliv zmohla, už Beu přepadli spolužáci a chtěli pomoci s dalšími úkoly. A jelikož je Bea, jako vždy, hodná, tak jim všem chtěla pomoci a Ninu nechala v lavici samotnou.

Po cestě domů ze školy se Nina snažila Beu přesvědčit, že jí spolužáci ve skutečnosti rádi nemají a že jí jen využívají.

„Vždyť se zamysli, kdo ti kdy za tvoji pomoc něco přinesl nebo alespoň pořádně poděkoval?“ Nina se odmlčela a dodala: „Nikdo.“

Pozorovala Beu a viděla na ní, že si je toho vědoma, ale nikdy si to nechtěla připustit. Nina se na ni nezlobila, ale vždy se snažila, aby toho nakonec nelitovala.

Předtím, než dorazily ke vchodu do paneláku, Bea zakopla o vystouplou část chodníku. Těsně před dopadem na zem jí pod hlavu spadla školní taška, kterou měla hrozenou přes rameno.

„Sakra, to bylo těsný! Jsi v pořádku?“ zeptala se Nina v šoku.

„Naštěstí jo, jsem celá. Trénuji si padání,“ zažertovala Bea.

Když vstávala, všimla si, že hlavou mířila přesně na roh chodníku. Kdyby před ní nespadla ta taška, tak si mohla rozbít hlavu, mít otřes mozku nebo něco horšího.

Naštěstí se nic vážného nestalo, a tak se Bea očistila, rozloučila se s Ninou a šla domů.

Když vstoupila do dveří, čekalo na ni velmi nepříjemné překvapení. U stolu seděla její máma a čekala, až si k ní Bea přisedne. Kvůli škole Bea bydlí ve vlastním bytě, který jí rodiče koupili. Bylo trochu zarážející, že je mamka u ní v kuchyni, protože oba její rodiče jsou velmi často na pracovních cestách.

Máma ji ani nepozdravila a začala se hned vyptávat, jak to jde ve škole, jaké má známky a jak se připravuje na vysokou školu.

„Ahoj mami, co ty tady děláš?“ zeptala se udiveně Bea.

„Nemůžu ani zkontrolovat vlastní dceru? Připravíš nám čaj?“ odvětila dotčeně.

Bea na první otázku nereagovala, jen kývla a dala vařit vodu. Poté přisedla ke stolu.

„Víš sama dobře, že se školou jsem neměla nikdy problémy, tak nechápu, proč mě kontroluješ. Ty mi snad nevěříš?“

Rodiče Bey jsou totiž majitelé velké firmy distribuující elektrickou energii a chtějí, aby Bea vystudovala vysokou školu a mohla se k nim do vedení firmy přidat. Nečekaně ji navštěvovali a vždy se jí snažili vtlouct do hlavy, že se musí dobře učit, aby mohla dělat čest svojí rodině.

„Mami, víš přece, že tuhle práci dělat nechci. Mým snem je stát se veterinářkou a pomáhat zvířatům,“ řekla Bea.

To ale není odpověď, kterou její máma chtěla slyšet. Přísně se na ni podívala a bouchla do stolu.

„Ty bys hlavně, mladá slečno, měla být ráda za takovou příležitost, jakou máš teď. Platíme ti školné, bydlení jsme ti zajistili a ty si toho vůbec nevážíš. Měla bys projevít trochu úcty ke svým rodičům.“

Než cokoliv Bea stihne říct, její máma je už u dveří a odchází.

Bea se kvůli tomu rozbřečela a utekla do pokoje.

Už bylo pozdě večer, a tak se šla vysprchovat. Po celém dni byla hodně unavená, takže se převlékla do pyžama a svalila se na postel. Ještě nějakou dobu byla na telefonu a psala si s Ninou o tom, co se stalo. Nina jí samozřejmě psala všemožné povzbuzovací fráze jako *To bude dobrý, Příště už taková nebude*. Jenomže Bea moc dobře věděla, že tohle se prostě bude dít pořád. Matka taková jednoduše je. Nakonec se rozloučily a šly obě spát.

II. kapitola

Probudila se v temné místnosti, nebo si to alespoň myslela, neviděla totiž nikde žádné stěny. Jako by byla v nekonečné tmě. Když se podívala ke stropu, uviděla svítit hvězdy – zářily jako drahokamy. Neuvěřitelný pohled na tolik hvězd vytvářející všechna ta souhvězdí ji opravdu překvapil. Bylo jich tak moc a byly tak nádherné.

Rozhlížela se kolem a po chvíli opět uviděla toho kluka s křídly. Bea se lekla. Na chvíli ztuhla, ale po chvíli se rozhodla, že chce konečně odkrýt tajemno kolem něj a snažila se k němu přiblížit. Jenomže když k němu vyrazila, tak zmizel v temné mlze, která ho pohlcovala a po chvíli se objevil za ní. Bea se ho snažila dohnat, jenže cítila, jak s každým krokem je její chůze těžší a těžší. Po dalších pár krocích to vzdala a upřeně se na něj podívala. Viděla pouze jeho siluetu a dlouhá křídla, jejichž špičky sahaly vysoko nad něj.

Bea se ze všech sil nadechla a ustrašeným hlasem zakřičela: „Kdo jsi?! Kde vlastně jsme?!“

Kluk se zastavil a tichým klidným hlasem jí odpověděl: „Můžeš mě brát jako svého strážného anděla, ale nic víc ti o sobě říct nemůžu. Nebýt mě, tak jsi teď v nemocnici s otřesem mozku.“

Z jeho slov byla Bea vyděšená a zmatená.

„Co tím myslíš? Vždyť to nedává smysl,“ vyhrkla.

„Zprvu jsem tomu také nerozuměl. Byl jsem k tobě přidělen někým vyšším, než jsem já, ale jsem rád, protože vidím, jakou máš osobnost, a proto tě chci chránit.“

Bea začala kolem sebe cítit tlak, který se ji snažil stáhnout k podlaze. Chtěla se tomu bránit, ale v tom na ni ještě naposledy promluvil ten kluk:

„Neboj se toho. Probouzíš se.“

Jen co domluvil, tak se Bea, celá zpocená, probrala. Byla z toho tak zaskočená, že si ani neuvědomila, že je ještě noc a chtěla si připravit věci do školy.

Sakra, uklidni se, Beo, byl to jenom sen! snažila se říct sama sobě. I tak se jí však nepovedlo usnout, takže zůstala zbytek noci vzhůru a přemýšlela, co se jí vlastně zdálo.

Když šla ráno do školy, Nina si všimla, že je hodně ospalá.

„Co jsi dělala v noci, že máš takové kruhy pod očima?“ zeptala se zvědavě.

Bea nechtěla odpovédět, tak se snažila změnit téma, ale Nina se nenechala odbýt a pokaždé se vrátila ke svému dotazu. Nakonec Beu přesvědčila, aby jí o tom řekla.

„Už se mi zase zdál ten sen, ale tentokrát jsem s tím klukem už mluvila. Hýbal se a všechno se zdálo být víc reálné. Nevím už, co si o tom mám myslet. Říkal, že je můj anděl strážný,“ řekla Bea a nervózně si začala mnout ruce.

Nina se na chvíli zastavila a po krátkém přemýšlení řekla:

„Hele, já vím, bude znít asi trochu blbě, ale nenapadlo tě, že by to mohlo být tím, jak na tebe máma pořád tlačí s tím studiem? Pamatuji si, co jsi mi o ní říkala. Tak mě napadlo, že sis třeba něco vsugerovala. Možná by sis o tom měla promluvit s někým, kdo by ti mohl pomoci.“

Bea s tím nesouhlasila, ale chápala, že má o ni její nejlepší kamarádka starost, tak jen stroze mávla rukou a ignorovala to.

Ten den byl pro Beu ve škole hodně těžký. Nejen, že byla neuvěřitelně ospalá, ale do toho k ní chodili spolužáci častěji než normálně.

„Beo můžeš tohle, Beo můžeš tamto?“

Všichni něco chtěli a Nina viděla, že jí už není dobře, ale nezasahovala, protože pak to vždycky od Bey schytala. Bea vždy tvrdila, že je v pohodě a že se Nina nemusí bát. Dnes tomu ale bylo jinak, protože po chvíli se Bea zvedla a na nejbližšího spolužáka zakřičela:

„Můžeš mi už, sakra, dát pokoj?!“

V tu chvíli jako by celá třída zkameněla. Koukali s údivem jeden na druhého – nevěřili tomu, co se zrovna stalo, a tak si radši sedli do lavic. Spolužák, na kterého Bea křičela, se trochu zmateně omluvil a šel si také sednout do svojí lavice.

Když se Bea posadila, tak se k ní hned otočila Nina a říká:

„Hele, ale tohle už je vážný, takovou věc jsi nikdy neudělala, měla bys opravdu někam zajít a s někým si promluvit.“

„Jediné, co teď potřebuji, je vědět, kdo se vkrádá do mých snů a proč,“ odpověděla jí ještě trochu naštvaná Bea.

Když Bea přišla domů, uvědomila si, co ve škole udělala a cítila se provinile. Bohudík, že tu nebyla máma, jinak by neměla možnost si vše srovnat v hlavě a vůbec si nedokázala domyslet, jak by se zachovala, kdyby na ni zase začala křičet.

Udělal si večeri a sedla si na chvíli k notebooku, aby mohla surfovat po internetu. Sice řekla Nině, že si o tom s nikým nechce promluvit, ale to neznamená, že si na to téma nechce zkusit něco přeciťst na internetu.

Otevřela vyhledávač a pokusila se najít něco aspoň trochu podobného tomu, co se děje jí. Nakonec našla nějakou stránku, kde se o takové věci mluví, ale zdá se, že takových událostí se dělo opravdu málo.

Začala si číst jeden příspěvek od ženy, která měla stejný problém:

Když jsem byla malá, potkávala jsem ve snech jednu postavu s křídly. Nikdy jsem ji pořádně neviděla, ale dám ruku do ohně za to, že to byla ženská postava. Pokaždé, co jsem se s ní snažila mluvit, tak buď mizela, nebo mě zastavovala takovým tlakem, který šel z podlahy. Nakonec vše skončilo tak, že jsem s ní nikdy nebyla schopná promluvit a po několika dalších snech, ve kterých figurovala, se mi přestala zjevovat.

Ten popis byl téměř identický s tím, co si prožívala Bea. Chtěla vědět víc, ale další příspěvky se týkaly už jiných věcí. Bea napadlo, že by zkusila kontaktovat ženu, která napsala ten příspěvek. Komentář byl ale starý již několik let, a tak jí Bea ani nenapsala.

Nakonec se tedy Bea nic pořádného nedozvěděla, a tak šla spát. Pomyšlení na událost ve škole ji tak dostalo, že nemohla pořádně usnout, a tak se spíš jen překulovala ze strany na stranu. Po pár hodinách však nakonec usnula, protože už byla velmi unavená, jenže tentokrát se stalo něco, co jí opět zamotalo hlavu.

Probudila se do krásného rána a nezdálo se jí vůbec nic.

To je divný. Zdá se mi o něm každý den, ale dnes ne. Je možné, že už by ty sny přestaly, jak se stalo té ženě na internetu?

Bohužel Bea měla pořád stejný problém. Jelikož jí trvalo opravdu dlouho, než usnula, tak se v podstatě opět vůbec nevyspala a ty kruhy pod očima měla ještě větší a tělo ještě unavenější než včera.

Ráno při cestě do školy Bea skoro usnula Nině na rameni.

„Hej, Beo, probud' se, přece tě nemůžu tahat až do školy,“ prohlásila už trochu unaveně Nina.

Ta se jen trochu odtáhla, omluvila se a pomalým krokem pokračovaly směrem ke škole.

Celé třídně bylo jasné, že Bea nevydrží být moc dlouho vzhůru, pokud ji nechají jen tak. Spánek ve škole, hlavně na prestižní škole, je velký problém, a proto se ji všichni snažili udržet bdělou. Jenže ať se snažili sebevíc, tak Bea nakonec stejně usnula.

Pomalou otevřela oči a byla opět v té temné místnosti.

Sakra, proč tu jsem, já doufala, že už se mi tento sen zdát nebude.

Skoro hned se začala rozhlížet, jestli opět uvidí toho kluka a taky, že jo. Zase tam stál a jen koukal směrem k ní. Bea se tentokrát ani na chvíli nezarazila a šla rovnou k němu, zatímco na něj mluvila: „Proč tu zase jsem? Proč jsem tu nebyla včera večer, když jsem šla spát?“

Kluk zvedl před sebe ruku, aby se Bea zastavila a povídá: „Nebyla jsi tu, protože jsi nespala tak, abys měla možnost tu být. Krátký slabý spánek tě sem ke mně nepustí.“

Bee došlo, že aby se sem dostala, tak se musí dostat do hlubokého spánku. Proto také v této místnosti nevydrží tak dlouho.

„Já... já chci o tobě něco vědět, proč mi nechceš nic

říct, a jak mě můžeš chránit? Já nechci, aby se tohle dělo. Nikde se ani pořádně nepíše o tom, že by se takové sny někomu zdály takhle dlouho. Proč tedy já?!" zeptala se zoufale.

Po tom, co řekla, cítila, jak se kluk trochu zarazil, povzdechl si a povídá:

„Nemůžu ti říct co, nebo kdo jsem. Věř mi, to opravdu vědět nechceš. Správně bych se před tebou měl skrývat, ale chtěl jsem, abys mě viděla alespoň takhle.“

„Tak se mi aspoň ukaž celý. Jak se tě mám přestat bát, když vidím jen siluetu a křídla?!"

„Kdybych se ti ukázal celý, bála by ses mě ještě víc, což nechci. Radši se s tebou rozloučím, cítím, jak se zase probíráš, asi tě někdo budí," řekl a zmizel v mlze, zatímco se Bea probírala a uviděla nad sebou stát učitele, jak na ni vrhá velmi nevraživý pohled.

„Slečno, asi zapomínáte, kde se momentálně nacházíte. Toto je škola, a ne místo, kde si můžete dát šlofíka.“

Bea se ihned probírala a začala se omlouvat, a že se to už nikdy nestane. Bohužel pro ni byl tohle zrovna učitel, který nebyl vůbec empatický a byl i celkem přísný, takže Bee omlouvání moc nepomohlo.

„Na konci školního dne se zastavíte u mě ve sborovně a promluvíme si i o tom, co se stalo," dodal při odchodu od lavice Bey a Niny.

Všechny ty pohledy, co se na ni v tu chvíli sesypaly od ostatních spolužáků, nešly ani pořádně popsat. Pohledy byly plné opovržení a nepochopení. Jak si zrovna Bea mohla dovolit usnout během vyučovací hodiny. V tu chvíli se jí zastala jen Nina.

„Nic si z toho nedělej. Je vidět, jak jsi unavená, tak jsi prostě usnula, no..., to bude dobrý," uklidňovala Bea s úsměvem.

Na konci dne přišla Bea do sborovny, jak jí učitel nařídil, aby si promluvili o jejím spaní při hodině. V celé sborovně byl pouze on, všichni ostatní učitelé už šli domů.

„Zdravím Beo, posaď se sem ke mně, prosím,“ řekl klidným hlasem učitel. Zdálo se, že i jemu přišlo dost divné, že zrovna Bea spala při výuce.

„Řekni mi popravdě. Děje se ti něco doma? Neprocházíš si nějakým těžším obdobím?“ začal se zajímat učitel.

„Abych řekla pravdu, tak poslední dobou mám velké problémy se spaním. Ne, že bych nemohla usnout, ale nezdaří se mi úplně hezké sny,“ odvětila Bea.

Učitel jí navrhl, aby zkusila školního psychologa, který už s tímhle zkušenosti má. Podle všeho je ještě teď ve škole, tak se dohodli, že tam půjde hned a zkusí si s ním promluvit. Když už byla ve dveřích sborovny, tak jí učitel ještě stihl říct:

„Neboj se, on je profesionál.“

Když šla ještě o dvě patra výš, kde má psycholog kancelář, uviděla v mezipatře sedět holku. Z očí se jí ronily slzy a celá školní uniforma, kterou měla na sobě, byla pomuchlaná.

Bea se zastavila a chtěla se jí zeptat, co se děje. Jenže spolužačce se do toho moc nechtělo, tak si k ní Bea přisedla a s úsměvem na tváři řekla: „Ahoj, já jsem Bea, asi jsme se tu ještě neviděly. Děje se něco?“

Holka se na ni se slzami v očích podívala.

„Ahoj, jsem Emma, proč se ptáš?“

„Viděla jsem, že se ti asi něco stalo, tak jsem tě nechtěla ignorovat. Můžu ti nějak pomoci?“ odvětila.

„Mám teď těžší období a myslela jsem, že mi školní psycholog pomůže. Nakonec se ukázalo, že on je ten poslední člověk, který by mi mohl pomoci,“ odpověděla smutně.

Na jejím obličejí však Bea uviděla výraz, který by člověk mít neměl, když odchází od profesionála. Nechtěla ale moc vyzvídat, a tak se ji místo toho snažila povzbudit.

„Docela tě chápu, taky to teď nemám úplně nejlehčí, právě proto jdu k psychologovi taky, aby mi zkusil pomoci. Hele, máš zítra čas? Ráda bych si s tebou někam vyšla a můžeme si o tom promluvit spolu,“ řekla se stále větším úsměvem Bea.

Emma se na ni otočila a při pohledu na její krásný nevinný úsměv jí přestaly téct slzy, takže odpověděla:

„To bych byla moc ráda.“

Bea tedy vstala a šla do kanceláře školního psychologa.

Když vešla do jeho kanceláře, psycholog seděl za velkým dřevěným stolem a něco psal na počítači.

„Dobrý den, jmenuji se Bea, máte ještě dnes čas? Pan učitel mi říkal, že tu ještě dneska nějakou dobu budete,“ řekla trochu neklidně.

Psycholog hned přestal psát, podíval se na ni a s úsměvem odpověděl:

„Ahoj, samozřejmě, že mám čas, pojď a posaď se na gauč.“

Jeho vlídná slova Beu trochu uklidnila, a tak si šla sednout. Po chvíli si psycholog sedl naproti ní a začal se vyptávat na její problém, aby zjistil, o co se jedná. Když mu o tom začala Bea vyprávět, tak upozorovala, jak se psychologovi začaly víc lesknout oči a měl až trochu děsivý pohled s ještě děsivějším úsměvem. Potom, co mu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Přitažlivost v nicotě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.